

Locke – I. OBRAZ

Locke sedí u stolu v pravé části a píše. Zbytečný člověk sedí u stolu v levé části scény a píše. Mezi nimi jsou dveře. Přichází Lisette, Zbytečný člověk se beze slova zvedne, otevře dveře k Lockovi, pokyne jí, Lizetka se koketně ukloní a se skrývaným smíchem vběhne dovnitř. Když uvidí zamýšleného Locka, prudce se zastaví a napadne ji šibalská myšlenka.

LISETTE: *Jde k němu po špičkách a až je před stolem, sebere mu rychlým pohybem papír, do kterého Locke právě neinspirovaně zírá. Následně obchází stůl zprava, poza Locka... Už je tady, tvá složitá idea (laškovně, fr. výslovnost) substance, monsieur le secrétaire...*

LOCKE: *Zaregistruje ji teprve, když mu sebere papír, který se následně snaží získat zpět. Ovšem ona si s ním hraje jako kočka s myší a papír si vzít nenechá. Oh, Lisette? Tak už je tady to tvoje slastné francouzské žvatlání! Už jsem se nemohl dočkat. Když se za ní otáčí, narovná se na židli, čímž umožní, aby ...*

LISETTE: *A co budeme dnes dělat? ... sedá mu na klín (a papír znuděně položí na stůl).*

LOCKE: *Aby ji trochu vytrestal za tu lumpárničku s papírem, převede hru do svého prostředí, kde bude mít navrch. Proto suše, věcně, jako by kohosi zkoušel třeba z epikúreismu. Well! Jako obvykle – budeme řešit složité filosofické problémy. Tak co víš o duši?*

LISETTE: *Opět vyskočí a promění se v malou zákyni, která způsobně, ale strojeně, naučeně odříkává, co si zapamatovala. Naše duše, která vlastně žádná není, se skládá ze samých idejí. Napřed máme jednoduché ideje jako sladkost a červenost – ty vznikají působením sekundárních kvalit. A velikost či (vyzývavě) tuhost – jsou zase projevem primárních kvalit.*

LOCKE: *Vstane a vpravo kolem stolu projde k divákům. Úžasné, tyto filosofické detaily Angličanky nikdy nechápaly. Spojí ruce za zády, natočí se napůl k Lizetce. A už je to všechno?*

LISETTE: *Pomalou postupuje během odpovědi dopředu, končí na Lockově úrovni. Ne, jsou tu přece ještě složené ideje! Ty vznikají ze spojení idejí jednoduchých, jsou to, co vnímáme jako mody, substance a relace. (zasměje se, poskočí a zatleská)*

LOCKE: *(rezervovaně také zatleská, pak založí ruce na prsou) Jen jestli tomu také rozumíš, chère mademoiselle?!*

LISETTE: *(pokorně) Ty primární a sekundární kvality... (vypne prsa a pokrčí ramena a smutně zavrtí hlavou)*

LOCKE: *Pokývá hlavou, jako že si to myslí... Aha, tak znovu. ... pouští se do vysvětlování, přitom postupuje k ní... Kdybychom měli sněhovou kouli...*

LISETTE: *(vyprskne – jak vůbec mohl vymyslet takový nesmysl?) Ted' v létě? Pche!*

LOCKE: *... a přejde poza ní doleva, takže ted' stojí po její pravé ruce. Tak jinak. Představ si jablko...*

LISETTE: *(odběhne k misce, na které ještě bude ohryzek) Všechna jsme je snědli...*

LOCKE: *To jsou potíže s těmi filosofickými problémy... (dělá, že přemýšlí, pak zamíří k Lizetce) Tak co kdybychom si to ukázali na něčem podobném, co myslíš...?*

Locke odvádí Lisette za závěs či zástěnu. Nebo se v této části zhasne. A kdyby nic z toho nešlo, tak asi zkrátka nepůjde rozvázat to, co je k takovému vysvětlování třeba rozvázat, protože se to pořádně, ale pořádně zasukovalo.